

Sygn. akt II Ka 396/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Wiesław Oryl**

Sędziowie SO **Artur Bobiński**

SO **Magdalena Dąbrowska (spr.)**

Protokolant **Ewa Chrzczonowska**

w obecności Prokuratora **Andrzeja Ołdakowskiego**

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2014 r.

sprawy przeciwko **M. S.**

oskarżonej o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

z powodu apelacji Prokuratury Rejonowej w Wysokiem Mazowieckiem

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 09 września 2014r. w sprawie IIK 102/14

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. K. 516, 60 (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) brutto z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonej;

III. koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa;

Sygn. akt IIKa 396/14

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Wysokiem Mazowieckiem oskarżyła M. S. o to że:

w dniu 4 lutego 2013 roku w W. Mazowieckiem woj. (...) M. S. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. M. w kwocie 3000 zł poprzez złożenie podczas rozprawy sądowej oświadczenia o nieotrzymaniu odszkodowania w tytułu wypadku komunikacyjnego z dnia 3 lipca 2012 roku w W. Mazowieckiem i w ten sposób wprowadziła w błąd Sąd Rejonowy w Zambrowie Wydział Karny w W. Mazowieckiem w sprawie VII K 60/13, który zasądził w wyroku z dnia 2 kwietnia 2013 roku od M. M. na rzecz M. S. obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na jej rzecz kwoty 3000 zł podczas gdy firma (...) SA w dniu 14 i 16 listopada 2012 roku wypłaciła jej odszkodowanie z powyższego tytułu w kwocie 6357,11 zł i 3,89 zł czym działała na szkodę M. M. w kwocie 3000 zł

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej wyrokiem z 9 września 2014r. w sprawie IIK 102/14 orzekł :

I. uniewinnił oskarżoną M. S. od zarzutu popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k.

II. koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. K. tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu kwotę 504 złote i kwotę 115,92 złotych tytułem VAT.

Apelację od wyroku wniosła Prokuratura Rejonowa w Wysokiem Mazowieckiem. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżona M. S. nie dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu co skutkowało jej uniewinnieniem, podczas gdy prawidłowa i wnikliwa analiza całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności treści zeznań świadka M. M. oraz informacji od pośrednika ubezpieczeniowego firmy (...) SA prowadzi do przekonania, iż oskarżona dysponowała wiedzą o tym, że środki z tytułu odszkodowania za wypadek otrzymała, czym wyczerpała znamiona zarzucanych jej aktem oskarżenia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

2. obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku art. 7 k.p.k., art. 366 1 k.p.k. art. 410 k.p.k. polegająca na kształtowaniu przez Sąd I instancji przekonania o nie popełnieniu przez oskarżoną M. S. zarzucanego jej czynu na podstawie ujawnionych dowodów ocenianych dowolnie z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego nie uwzględniając całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia M. S. podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy pochodzący zarówno z osobowych jak i rzeczowych źródeł w szczególności zeznania świadka M. M. oraz informacji z (...) W. za pośrednictwem firmy (...) SA oceniane prawidłowo z uwzględnieniem dyrektyw wskazanych w art. 7 k.p.k. uzasadniają twierdzenie, iż oskarżona zachowaniem swoim popełniła czyn poprzez oświadczenie podczas rozprawy w dniu 4 lutego 2013 roku o tym, iż nie otrzymała odszkodowania za wypadek podczas gdy oprócz wypłaty na konto bankowe otrzymała pisemną informację o tym od w\ w firmy, co oznacza iż w istocie popełniał zarzucany jej czyn z art. 286 § 1k.k.

W konkluzji Prokuratura wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu II Wydział Karny w Ostrowi Mazowieckiej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez Prokuraturę jest niezasadna w stopniu oczywistym, zaś podniesione w niej zarzuty nie stanowiły podstawy do zmiany bądź uchylenia zaskarżonego wyroku.

Na wstępie wskazać należy, na co zwracała uwagę oskarżona, iż w treści apelacji Prokurator zapewne omyłkowo, bądź jest to pozostałość po innej apelacji pisząc o oskarżonej, jej zachowaniach, operował słownictwem w rodzaju męskim. Nie budzi jednak wątpliwości fakt, iż apelacja dotyczy sprawy, w której oskarżoną jest M. S.. Podkreślić również należy, że uzasadnienie apelacji jest bardzo skąpe, odnosi się w głównej mierze do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych i w związku z tym trudniej odnieść się do zarzutów, które w sposób szczątkowy zostały uzasadnione.

W ocenie Sądu Okręgowego po analizie akt postępowania Sąd Rejonowy na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego rozstrzygnął w przedmiotowej sprawie w sposób prawidłowy, odnosząc się do całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w przeciwieństwie do treści wskazanych w uzasadnieniu apelacji.

Ustosunkowując do zarzutów wyrażonych w apelacji Sąd Okręgowy uznał je wszystkie za chybione. Na początku należy odnieść się do zarzutów procesowych. Sad Odwoławczy nie stwierdził, aby doszło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, art. 410 k.p.k. czy 366 § 1 k.p.k.

Zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem, przekonanie Sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. wtedy, gdy spełnione są następujące warunki: ujawnienia całokształtu okoliczności sprawy w granicach respektujących zasadę prawdy obiektywnej, rozważenia wszystkich okoliczności zgodnie z zasadą określoną w art. 4 k.p.k. oraz wyczerpującego i logicznego – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uzasadnienia przekonania sądu, zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.

Kontrola instancyjna wykazała, iż Sąd Rejonowy rozstrzygając w przedmiotowej sprawie spełnił wszystkie wyżej wskazane warunki. W związku z powyższym nie doszło do naruszenia żadnego z przepisów prawa procesowego.

Zauważyć należy, że zarzuty natury procesowej, w szczególności obrazy art. 7 k.p.k., które trudno wydobyć ze skąpej w treści uzasadnienia apelacji sprowadzają się do kwestionowania oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji, a w szczególności wyjaśnień oskarżonej i zeznań świadka M. M.

Podkreślić należy iż w przedmiotowej sprawie faktem niespornym jest złożenie przed Sądem oświadczenia przez M. S. oświadczenia, że nie otrzymała pieniędzy z odszkodowania. Taki zapis jest w protokole rozprawy, potwierdza jego treść zarówno oskarżona jak i świadek.

Złożenie jednak takiego oświadczenia nie świadczy od razu o tym, że ktoś popełnił przestępstwo oszustwa. Przestępstwo, które można popełnić tylko z winy umyślnej z zamiarem kierunkowym. W działaniu takiej osoby nie możemy się domyślać jego świadomości, musi być ona wykazana konkretnym materiałem dowodowym, którego w tej sprawie nie ma.

Sąd I instancji dokonał oceny zarówno wyjaśnień oskarżonej jak i zeznań pokrzywdzonego. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej, w których podała ona, że takie oświadczenie złożyła, ale złożyła je według stanu swojej wiedzy, nie wiedziała bowiem w chwili składania oświadczenia, że pieniądze z Towarzystwa (...) wpłynęły. Brak jest dowodów przeciwnych, brak jest potwierdzenia, że oskarżona otrzymała informacje z Firmy (...) o wypłacie odszkodowania. Taka informacja została wysłana do oskarżonej listem zwykłym 21 listopada, jednak firma nie posiadała potwierdzenia odbioru przez oskarżoną tego listu. Nadto jak słusznie wskazuje Sąd a co skrętnie pomija Prokurator wypłacenie odszkodowania i tak nie zaspakajało roszczeń M. S. , ponieważ z pisma (...) SA z 24 stycznia 2013 roku wynika jasno, iż podjęli dalsze kroki załatwienia kwestii odszkodowawczych.

Słusznie również Sąd nie dał wiary pokrzywdzonemu w tym zakresie, że mówił na rozprawie o tym, że M. S. odszkodowanie otrzymała, w protokole rozprawy takiego zapisu nie ma. Gdyby rzeczywiście tak było, to Sąd z całą pewnością zwróciłby się z urzędu o stosowne informacje. Zeznanie zaś świadka M. M. nie mogą świadczyć o istnieniu świadomości po stronie oskarżonej, że pieniądze zostały jej wypłacone, świadek takimi informacjami porostu nie dysponuje.

Treść apelacji to nic innego jak nieudolna polemika z ustaleniami Sądu I instancji.

Za niezasadny Sąd Okręgowy uznał również zarzut z art. 410 k.p.k..

Stwierdzić należy jednoznacznie, iż sąd nie pominął żadnego dowodu, ani żadnej okoliczności. Naruszenie tego przepisu w żaden sposób nie jest wyrażone w uzasadnieniu apelacji. A przypomnieć należy apelującemu kiedy dochodzi do naruszenia zasad określonych w art. 410 k.p.k. W tym miejscu należy przytoczyć jedno z ostatnich orzeczeń Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2013 roku w sprawie IV KK 82/13.

„Zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. może być zasadny w przypadku, gdyby sąd opierał się w sprawie na materiale dowodowym, który w sprawie nie został ujawniony bądź orzekał w oparciu jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego.” Nadto wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 23 kwietnia 2013 roku w sprawie II AKa 64/13 „przepisu art. 410 k.p.k. nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych.”

W świetle powyższego zarzut z art. 410 k.p.k. to tak naprawdę ponownie zarzut dotyczący oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, do czego Sąd Odwoławczy odniósł się wyżej.

Mając powyższe na uwadze konsekwencją takiej oceny dowodów jest uznanie za niezasadny zarzut dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd dokonał w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych. Wszystko to w powiązaniu ze sobą w sposób jednoznaczny wskazuje, że oskarżona jest niewinna.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.